

XERRADA FORESTAL A L'INSTITUT AGRÍCOLA

Noves activitats per fer rendibles els nostres boscos

El passat 29 de maig es va dur a terme, a la seu de l'INSTITUT AGRÍCOLA, una xerrada adreçada a tots els socis, especialment aquells que tenen forests o estan vinculats amb el món forestal. Cal dir, per avançat, que **va ser tot un èxit. No només per l'engrescador que era el títol, sino per l'assistència nombrosa i per les explicacions dels experts.**

Segurament es deu, malauradament, perquè el món forestal, o els boscos en concret, són una d'aquelles parts del patrimoni agrari que menys rendeixen. Però com us podeu imaginar, l'INSTITUT AGRÍCOLA, malgrat aquesta situació, no deixarà de cercar-hi solucions. I d'aquí va sorgir organitzar la xerrada.

Certament es podien haver tractat molts aspectes, però per tal de ser pràctics, eficients i moderats, només se'n van presentar tres. Posteriorment, en el debat i torn de preguntes, van sorgir-ne d'altres, i segurament encara en sortiran més. No patiu, segur que organitzarem més xerrades.

Aquestes ratlles haurien de servir, no tant com als apunts "a net" de la classe magistral donada pels ponents, sinó més aviat com a breu resum del que s'hi va tractar. Tant ha de servir pels que hi éreu, com pels que, per les raons quines foren, no vàreu poder-hi assistir.

Un altre dels objectius de la xerrada era presentar amb claredat i sense fer cap "volada de coloms" els pros i contres de certes activitats que, avui, estan en boca de tots com a la taula de salvació del sector. I no sempre ho podrà ser. Davant de tot, i especialment per part de l' INSTITUTE AGRÍCOLA, no es vol enganyar a ningú ni crear falses expectatives.

Entrem, doncs, en matèria. De les tres ponències, aquí només tractarem les referides a la biomassa i a les àrees privades de caça —vulgarment anomenats "cotos". Pel que fa a la tercera —la Política Agrària Comuna al món forestal— és objecte d'un article apart en aquesta mateixa revista.

LA BIOMASSA

Primer de tot se'ns va recordar que per aquest terme no només ens referirem a la brancada i fustes d'arbres. També s'hi inclou clofolles, pel·lofes, pinyols i altres restes vegetals o subproductes de la indústria agroalimentària. Però això no és cap novetat, les fotos nostàlgiques de les piles de troncs per a fer carbonet o carbó foren prou explícites. Això, per sort o desgràcia, ha passat a la història —les fotografies eren en blanc i negre, no cal dir res més! Avui s'ha derivat a uns altres noms: estella, pèl·let, caldera de biomassa, etcètera.

Però el gruix de l'explicació, i suposo que era el que tothom volia sentir, eren els “comptes numèrics” de tot plegat. I si, com es ven i anuncia, això és rentable pel propietari forestal. Aquí la cosa va anar ben seriosa, i, amb gràfics, esquemes i quatre xifres es va resoldre tot l'entrellat. Per si fos poc, una fotografia d'un tràiler de més de quinze metres de llarg, a peu d'un bosc, carregant-lo de fusta, va ser la “cirereta”. Si la maquinària especialitzada no pot accedir en condicions, res es podrà fer. Parlem d'una orografia poc abrupta, pistes o carreteres ben condicionades aptes per a vehicles d'alt tonatge, zones d'acopi per a grans quantitats de fusta, distàncies de recorregut del bosc a la planta de tractament o a zones intermitges curtes —a l'entorn dels 5 o 7 kilòmetres—, punts de consum propers —menys de 70 kilòmetres—, etcètera.

Malauradament els nostres boscos no es troben, majoritàriament, així. Això no vol dir, clar, que pleguem i ens ho traiem del cap. No és això. Però sí que cal posar-hi força seny. De moment cal ser sensat, i no esperar a que això sigui el desllorigador de la paupèrrima economia forestal.

És evident que actualment aquesta activitat s'està estudiant, posant a la pràctica, subvencionant, i observant-la. **Però pel que sembla, de moment, cal veure-la, excepte excepcions comptades, com una altra manera de gestió forestal** —neteja i retirada d'arbres malmesos o poc comercials, obertura de pistes forestals, aclarides forestals, per exemple— i no com un negoci de fàbula.

No es tracta, evidentment, de menysprear-ho. Tot al contrari. Cal seguir investigant-hi, invertint-hi i mirar de que sigui positiu.

Si, amb el temps, aconseguim que ho sigui un xic més, no patiu, des de l'INSTITUT AGRÍCOLA serem els primers en informar-vos i engrescar-vos.

LA CAÇA

Per a presentar aquesta activitat no va caldre masses explicacions. Tothom n'ha sentit parlar, i, segurament, en té un a la seva finca. El que potser la majoria ignora és el moviment econòmic que, tant a Catalunya, com especialment en altres regions o països, mou la caça. El fet que hi ha "turistes de caça" segurament va sorprendre a més d'un, però no ens enganyem, la realitat és que hi ha persones que estan disposades a viatjar en avió, i pagar-se una bona estada a casa nostra, si al final pot abatre un exemplar, o varis, d'animals salvatges.

I no tant sols és la gestió — i el negoci— del vedat de caça. Són les altres activitats complementàries que l'envolten: serveis de restauració i hostalatge, lloguer de vehicles, gossos, material, venda de munició, vestimenta, etcètera. En alguns pobles, on aparentment semblaria que no hi passa res i no sabem ben bé de què viuen, en la temporada de caça, tot gira al seu entorn i es dona feina a tots i per tot l'any. Clar que és un exemple, i no pot aplicar-se arreu, però quelcom denota.

Conseqüentment, es tracta d'aprofitar l'existència del vedat —moltes vegades "heretat" dels avantpassats i establert sense un formalisme o documentació consistent— per tal de treure'n un profit. Potser en alguns casos no serà de caire econòmic. Però sí que es pot materialitzar, mica en mica, en actuacions positives per al patrimoni: manteniment de camins, senyalització, millora d'infraestructures (fonts, barraques, etcètera), control del furtivisme, compensació per danys a les collites, etcètera.

I si el que volem és posar-nos al davant, cal, evidentment, dur a terme un bon estudi cinegètic de l'àrea, analitzar la seva viabilitat, i, especialment, el seu manteniment. No es tracta de caçar-ho tot en una sola temporada i que no quedi res per a la properes. Com tot, cal planificar-ho i ser una eina útil per a tothom, tant pel propietari —que pot gestionar-ho ell mateix— com pels a qui se'ls ha cedit l'aprofitament cinegètic —normalment societats de caçadors.

L'INSTITUT AGRÍCOLA us esperona per a què poseu, qui no ho tingui endreçat, fil a l'agulla respecte dels acotaments privats de caça. És clar que, excepte casos ben gestionats i amb una dimensió considerable, no serà un negoci molt rentable. Però no per això cal deixar-ho córrer i desentendre's. I per que una cosa és clara, si es cedeix la gestió d'un patrimoni, i no se'n fa un seguiment, és el primer pas per a perdre tots els drets de propietat d'aquell. Més clar, l'aigua.